

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.M.P.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2016, čj. MV-52256-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 25. 5. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2016, čj. MV-52256-6/SO-2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2016, čj. OAM-19019-22/TP-2015, kterým byla zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), pro nesplnění podmínky uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobce byl toho názoru, že v řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí byla zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalobce uvedl, že tato pochybení jsou takové intenzity, že sama o sobě jsou způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Samo rozhodnutí bylo pak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a rovněž vnitřně rozporné. Správní orgán prvního stupně a následně žalovaný předně v řízení opomenul základní zásady stanovené pro činnost správních orgánů, když nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), přičemž v této souvislosti absolutně opomněl šetřit oprávněné zájmy účastníka řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu) a dále nerespektoval povinnost v rámci možností vycházet účastníkům řízení vstříc a v případě situací nejistých, respektive důkazně nejasných postupovat v souladu se zásadou *in favorem libertatis* - tedy vydat rozhodnutí či postupovat tak, aby nebyla ohrožena práva a svobody účastníka řízení (blíže viz rozsudek NSS ČR sp. zn. 6 As 30/2013 ze dne 25. 9. 2013).

Žalobce také uvedl, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou co do formy, když správní orgán nedbal ust. § 68 odst. 3 správního řádu a jeho zdůvodnění nerespektovalo zde uvedené požadavky, dle nichž je třeba, aby v odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny *„důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“*. Konečně žalobce uvedl zásadní pochybení spočívající ve skutečnosti, že žalovaná, respektive správní orgán I. stupně nezjistil stav věci bez důvodných pochybností, čímž porušil další zásadu obsaženou v ustanovení § 3 správního řádu. Žalobce výše uvedená porušení právních předpisů zdůvodnil detailně níže a byl přesvědčen, že z jeho výkladu bylo zřejmé, že napadené rozhodnutí, které vzešlo z řízení před správními orgány, bylo jednoznačně nezákonné.

Žalobce pak dále primárně polemizoval s tvrzením správního orgánu, že se nepřipravoval soustavně na výkon budoucího povolání a nesplnil tedy údajně zákonné podmínky pro udělení daného pobytového statusu. Správní orgán prvního stupně i žalovaná však zcela jednoznačně při hodnocení této otázky postupovaly selektivně a v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a 4 odst. 1 správního řádu, neboť hodnotily jednotlivé důkazy v neprospěch účastníka řízení a naopak nezohlednily ty skutečnosti uvedené níže, které zcela legitimizují dočasné přerušování studia ze strany účastníka řízení. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, žalobce v podstatě v průběhu celého správního řízení studoval, respektive se připravoval na budoucí povolání a výše specifikované požadavky správního orgánu a tímto prizmatem měly být taktéž hodnoceny další skutečnosti, které žalobce na svoji podporu zmiňoval. Je sice samozřejmě nepopíratelným faktem, že žalobce v době vydání rozhodnutí navštěvoval jazykové kurzy, nicméně tato skutečnost v žádném případě neznamenala, že by se soustavně nepřipravoval na budoucí povolání, jelikož za přípravu na budoucí povolání se

nepochybně musí považovat i osvojování úředního jazyka v místě, kde má žalobce a celá jeho rodina udělen pobyt.

Žalobce jednoznačně ve studiu započatém v zemi původu pokračoval, nicméně pro úspěšné uplatnění a případné pokračování ve studiu v České republice je samozřejmě primárním předpokladem velmi dobrá znalost českého jazyka. Jestliže žalobce ve věku 21 let absolvuje intenzivní jazykové kurzy, nelze v této situaci shledávat ničeho neobvyklého, přičemž opačný postup by byl v rozporu se zmiňovanou zásadou *in favorem libertatis* - tedy vydat rozhodnutí či postupovat tak, aby nebyla ohrožena práva a svobody účastníka řízení (blíže viz kupříkladu rozsudek NSS ČR sp. zn. 6 As 30/2013 ze dne 25. 9. 2013). Žalobce spolu s matkou byl přesvědčen, že musí ve studiu pokračovat na území České republiky.

Z výše uvedeného žalobce shrnul, že nepřerušil přípravu na budoucí povolání a nelze tedy oprávněně konstatovat, že by se nechtěl soustavně připravovat na budoucí povolání. Opačná interpretace, kterou prezentoval správní orgán prvního stupně i žalovaná, byla zcela evidentně bezdůvodně v neprospěch žalobce, což je v rozporu s avizovaným ustanovením § 2 odst. 1, § 4 odst. 1 správního řádu. Nutno podotknout, že příprava na budoucí povolání je čistě subjektivní pojem, který závisí především na účastníku řízení a jeho rodině, jelikož převážně ti nejlépe vědí, jaká forma přípravy na budoucí povolání je v daném případě pro účastníka řízení nejlepší. Správní orgán jen stěží mohl bez dalšího diktovat účastníku řízení, jaká forma přípravy na budoucí povolání je přípustná a jaká forma přípravy na budoucí povolání přípustná není. Pokud tedy měl správní orgán jakékoli pochybnosti o tom, zda je účastník řízení osobou nezaopatřenou a připravuje se na budoucí povolání, měl provést výslech k prokázání skutečného stavu věci, což však správní orgán neudělal a rozhodl pouze na základě vlastních domněnek.

Ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo třeba zmínit také otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Správní orgány byly v daném řízení povinny taktéž vážit otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení, respektive účastníků řízení. Posouzení správního orgánu prvního stupně, který sice nějakou úvahu učinil, žalobce označil za nedbalé a ve svém důsledku nepřezkoumatelné, i když se s ním žalovaná ztotožnila. Dle názoru právního zástupce ignorovaly správní orgány prakticky zcela vazby žalobce, které má na území ČR vybudovány, a soustředily se na zcela nedůležité okolnosti, kterým přikládaly neodůvodněně velký význam. Bylo přitom zjevné, že tyto důsledky jsou jednoznačně nepřiměřené důvodu pro neudělení povolení k pobytu. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců byl správní orgán povinen: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ Pro úplnost žalobce poukázal, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které

ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným.

Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a zákona o pobytu cizinců nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, s nímž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemohl obstát, pokud správní orgán provedl požadovanou úvahu jen v omezené míře a nevypořádal se se všemi zmíněnými faktory. Výjimku z této povinnosti představuje jen situace, v rámci které se správní orgán dotáže účastníka na zmíněné faktory, nicméně se mu nedostane komplexní odpovědi. V takovémto případě samozřejmě nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, že bude uvádět úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí a zabývat se faktory (např. zdravotní stav atd.), které mu účastník řízení odmítl sdělit. Již z logiky věci vyplývá, že správní orgán může sám zjistit pouze věk účastníka řízení, přičemž ostatní faktory uvedené v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou ryze subjektivního rázu a vycházejí ze situace účastníka řízení, kterou nemůže sdělit nikdo jiný než sám účastník. V situaci, kdy je ale správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil. Pokud ale meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, tak se jedná o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale i § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, porušil toto ustanovení, respektive jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Naprosto zásadní nezákonnost pak žalobce shledal ve tvrzení žalovaného: „*K námitce, že správní orgán prvního stupně porušil ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců Komise podotýká, že žádost odvolatele byla zamítnuta podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a bylo proto nadbytečné hodnotit přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zákon o pobytu cizinců správnímu orgánu neukládá. Zásah do soukromého a rodinného života řeší správní orgán v rámci rozhodnutí ve věci samé tam, kde mu to ukládá zákon, a to: v ustanovení § 46b odst. 3, § 75 odst. 2, § 77 odst. 2, § 87f odst. 2 a § 115 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.*“ Dle žalobce musel správní orgán zhodnotit přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž tímto zapříčinil naprosto zásadní nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce také v tomto kontextu důvodně polemizoval s argumentací správních orgánů, dle které není možno posuzovat dopady do rodinného a soukromého života ostatních osob než žalobce, tedy konkrétně zejména matky žalobce. Postup správních orgánů - tedy nezabývání se otázkou dopadů do rodinného a soukromého života matky žalobce byl opět zcela v rozporu s relevantní judikaturou správních soudů (viz kupříkladu opět rozhodnutí NSS ČR sp. zn. 8 As 68/2012 - bod 37). Závěrem žalobce shrnul, že správní orgány nesprávně právně

posoudily, zda by rozhodnutí o neudělení pobytu znamenalo či neznamenalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků. Zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků (a to i vůči rodinným příslušníkům) v daném případě přitom zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na zamítnutí žádosti o trvalý pobyt cizince.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se ke všem žalobním bodům vyjádřila v rámci části III. rozhodnutí ze dne 21. 4. 2016, čj. MV-52256-6/SO-2016, neboť korespondovaly s námitkami v odvolání. Žalovaná trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítala námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

Žalovaná zdůraznila, že studium žalobce nelze zahrnout do soustavné přípravy na budoucí povolání, definované v ustanoveních § 12 až 15 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, konkrétně ustanovení § 12 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, dle kterého se „za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium v České republice, které je podle § 15 svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v písmenu a) a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníky a fyzickými osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium“. Žalobce nebyl osobou, která úspěšně vykonala první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahájil toto studium, tuto školu nastoupil až po studiu na Vysoké škole technicko - pedagogické v letech 2012 - 2015 ve Vietnamské socialistické republice. Za druhé dodaný doklad pouze potvrzoval, že žalobce byl zapsán do kurzu, nikoliv že tento kurz skutečně studuje. V odvolání uvedl, že je připraven správním orgánu doklady o studiu doložit, žádné další doklady však správní orgán neobdržel. I v případě zaslání dokladu, že žalobce skutečně studuje, by tento doklad nebylo možné akceptovat, neboť žalobce nesplnil výše uvedenou podmínku.

Na základě výše uvedeného žalovaná navrhovala, aby soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl.

IV.

Jednání před soudem

Žalobce při jednání před soudem dne 22. 3. 2017 setrval na svých dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.1 Nezaopatřenost žalobce

Žalobce namítal, že v podstatě v průběhu celého správního řízení studoval, respektive se připravoval na budoucí povolání. Je sice samozřejmě nepopíratelným faktem, že žalobce v době vydání rozhodnutí navštěvoval jazykové kurzy, nicméně tato skutečnost v žádném případě neznamenal, že by se soustavně nepřipravoval na budoucí povolání, jelikož za přípravu na budoucí povolání se nepochybně musí považovat i osvojování úředního jazyka v místě, kde má žalobce a celá jeho rodina udělen pobyt. Žalobce dále uvedl, že pokud měl správní orgán jakékoli pochybnosti o tom, zda je účastník řízení osobou nezaopatřenou a připravuje se na budoucí povolání, měl provést výslech k prokázání skutečného stavu věci.

Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“*

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 27. 10. 2015 podal žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že: *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“* Dne 30. 10. 2015 správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odstranění vad žádosti z důvodu chybějících dokladů. Dne 25. 11. 2015 žalobce doručil, mimo jiných dokladů, i potvrzení Krajského centra vzdělávání a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky Plzeň, sady 5. května 42, že navštěvuje kurz českého jazyka, který byl zahájen v listopadu 2015 a trval do konce ledna 2016. Jednalo se o odpolední kurz 2 x 2 vyučovací hodiny týdně. Správní orgán I. stupně založil do správního spisu potvrzení o studiu, vystavené Vysokou školou technicko – pedagogickou v Nam Dinh, Vietnamská socialistická republika, v letech 2012 – 2015, které správní orgán získal ve věci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce. V odvolacím řízení dne 15. 3. 2016 žalobce doručil potvrzení Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky hlavního města Prahy, Školská 15, 116 72 Praha 1 – Nové Město, že byl žalobce zapsán do intenzivního kurzu anglického jazyka ve školním roce 2015/2016 (březen až červen). Ačkoliv žalobce ve svém odvolání ze dne 1. 3. 2016 uvedl, že

je připraven doložit doklady prokazující jeho studium v domovském státě, tak žádný dokument prokazující tuto skutečnost nedodal.

Soud konstatuje, že žalobce ani v jednom případě, na základě shora uvedených dokladů, nesplňuje požadavek nezaopatřeného dítěte dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tato podmínka se s ohledem na § 178a odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců posuzuje dle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Ustanovení § 178a odst. 2 uvádí, že: *„Nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.“*

Dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře *„Za nezaopatřené dítě se pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).“*

Dle § 12 odst. 1 písm. f) zákona o státní sociální podpoře *„Za soustavou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje: studium v České republice, které je podle § 15 svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v písmenu a) a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníky a fyzickými osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahájí toto studium.“*

Soud uvádí, že žalobce neprokázal, že je nezaopatřeným dítětem podle zákona o státní sociální podpoře, resp. zákona o pobytu cizinců, nesplňoval proto podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Kurzy českého a anglického jazyka nesplňují podmínky uvedené v § 12 - § 15 zákona o státní sociální podpoře. Nelze je podřadit pod shora uvedené ustanovení § 12 odst. 1 písm. f) z důvodu, že žalobce nevykonal úspěšně první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahájil toto studium.

Ze všech okolností vyplývajících ze správního spisu i správních rozhodnutí lze přesvědčivě dovodit, že žalobce se v České republice na budoucí povolání soustavně nepřipravoval. V daném případě je z podkladů obsažených ve správním spise nepochybné, že dvojí jazyková příprava žalobce nesplňuje znaky soustavné přípravy na budoucí povolání, které uznává právní řád České republiky, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce navštěvoval pouze jazykové kurzy, které však nebyly zakončeny žádnou mezinárodně či jinak uznávanou zkouškou, resp. se jednalo pouze o přípravný kurz. Oba kurzy přitom byly jen velice krátkodobé a zároveň neměly žádnou spojitost. A také tyto kurzy žalobce nezahájil ve stejném kalendářním roce, kdy úspěšně vykonal maturitní zkoušku nebo absolutorium na konzervatoři. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

K námitce neprovedení výsledku soud poukazuje, že výsledek účastníka ve správním řízení má zvláštní povahu. Ke skutkovým a právním otázkám věci se účastník správního řízení vyjadřuje především svými tvrzeními a stanovisky uplatňovanými v celém jeho průběhu, nikoli prostřednictvím účastnického výsledku jako formalizovaného důkazního prostředku. Účastnická výpověď není totiž ve své podstatě ničím jiným než skutkovými tvrzeními rozhodných skutečností ze strany účastníka. Soud uvádí, že bylo na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti a navrhoval důkazy k jejich prokázání. Správní orgán žalobce řádně poučil o odstranění vad žádosti, kde ho obsáhle poučil o podmínkách splňující nezaopatřenost. V této souvislosti lze podotknout, že rozhodnou pro posouzení věci byla skutečnost, že žalobce neprokázal, že se soustavně připravoval na budoucí povolání, přičemž právě jeho tížilo ohledně této skutečnosti důkazní břemeno. Proto soud tuto námitku neshledal jako důvodnou.

V.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce dále namítal, že správní orgány byly v daném řízení povinny taktéž vážít otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení, respektive účastníků řízení dle § 174a zákona o pobytu cizinců

Zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, který uvádí, že: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.*“

Soud uvádí, že se v daném případě shoduje s právním názorem žalované, dle něhož se u § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců přiměřenost neposuzuje, neboť zamítnutím žádosti nedochází k žádnému zásahu do žalobcova postavení. Ustanovení § 174a, které je zařazeno v hlavě XVIII *Společná ustanovení* zákona o pobytu cizinců je výkladovým ustanovením a nezakotvuje požadavek zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí podle tohoto zákona. Tato povinnost je v některých případech vyjádřena v jednotlivých ustanoveních upravujících rozhodnutí, kterými se zasahuje do práv a povinností cizince. V případě zamítnutí žádosti podle § 75 zákonodárce tuto povinnost nestanovil. Z uvedeného tedy plyne, že správní orgány nepochybily, jestliže v přezkoumávaném případě neposuzovaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto námitku tedy soud hodnotí jako nedůvodnou.

V.3 Ostatní námitky

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky ke způsobu vedení řízení, kdy žalobce namítal, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti

odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu. Žalobce také namítal, že při vydání rozhodnutí v obou stupních byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 2 odst. 3 správního řádu. A dále žalobce poukázal na zásadu *in favorem libertatis* - tedy vydat rozhodnutí či postupovat tak, aby nebyla ohrožena práva a svobody účastníka řízení.

Soud uvádí, že tato obecná argumentace uvedená v žalobě nedostačuje pro to, aby soud mohl shledat jakékoli porušení těchto zásad. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 2 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu a v souladu se zásadou *in favorem libertatis*. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení namítaných ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.

VI.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 22. března 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kováříková